

REMÉNYSÉGGEL TANULJ MEG KITARTANI!

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. augusztus 10.

Egy olyan üzenetet fogtok hallani ma, amely mindnyájatok számára nagy segítség lesz, hiszen mindannyian szembesülünk nehézségekkel és problémákkal. Ki az, aki nem? Mindenki, ha őszinte magával, akkor tudja azt, hogy bizonyos kihívások szembejönnek velünk, beléjük esünk, megpróbálnak minket. Nem kell ezt keresni, nem kell kutatni, nem kell efelől imádkozni és nem kell azt gondolni, hogy Isten hozza ezt elénk, hogy ezáltal minket jobba tegyen. Ez egy bukott világ, amiben élünk, ha mindent tökéletesen és jól csinálsz, akkor is lesznek nehézségek, amelyekkel találkozol. Ne gondold azt, hogy attól, hogy hívővé váltál, mentesülsz minden probléma, lelki, vagy akár testi fájdalom alól! Jön a nehézség, szembe megy veled, el akar téged tiporni, mert e világ istene, a sátán azon dolgozik, hogy megöljön, meglopjon, tönkre tegyen, elpusztítson.

Ezért ma arról fogok beszélni, hogy a nehézségekben hogyan tudunk győztesen megállni és, hogyan tudunk abból győztesen kijönni. Hogyan tudunk keresztüllépni azokon a helyzeteken, amelyek úgy tűnik, hogy napok, hetek, hónapokon keresztül a sarokba szorítanak minket és nem igazán tudjuk, hogyan lehetne ebből kilépni. Sok minden van, ami megsérti a lelkünket, az érzéseinket a gondolatainkat, a vágyainkat, az elképzeléseinket és nem minden történik úgy, ahogy akarjuk és van úgy néha – bocsássatok meg a kifejezésért –, hogy a buta, meg nem újtott gondolkodásmódunk miatt saját magunknak okozunk plusz problémát, plusz fájdalmat, plusz nehézséget és saját magunkat benne tartjuk ebben az időszakaszban, amíg nehézségekkel szembesülünk. Tipikus mondat, ami el szokott hangozni több embertől, hogy miért engedte meg ezt Isten? A múlt héten hallhattál erről egy tanítást, hallgasd vissza! A másik kérdés, hogy miért kaptam ezt a problémát, amivel most küzdök?

Ha ezt megkérdezi egy csecsemő keresztény, akkor az ember türelmesen elmondja, hogy mi ezzel a helyzet és mi a bibliai tanítás ezzel kapcsolatban. Ha öt-tíz-húsz éve hallgatod Isten Igéjét, akkor visszakerdezek, hogy miért van benned ilyen kérdés? Miért nem mondd azt a nehézségnek, a fájdalomnak, hogy nincs jogod itt lenni, takarodj az életemből! Nem pedig azt kérdezni, hogy jaj, miért történik ez? Van egy csomó dolog, amihez nem kell semmit rosszul csinálni és mégis megtörténik velünk, hogy rossz dolgok érnek. Jó emberekkel is történnek rossz dolgok. Ez újdonság? Ne legyen újdonság! A legjobb példa erre maga Jézus. Ő tökéletes volt. Ha bármelyikünket Hozzá kellene hasonlítani, megszegyenülve állnánk mellette, hogy mennyire kiváló, mennyire tökéletes, mennyire jó a hozzáállása a Szellem követésében! Teljes engedelmisségben élte az életét és történtek vele mégis rossz dolgok? Igen. Ha esetleg azt gondolnád, hogy minden úgy történt, ahogy Isten akarta, hogy történjen Vele, nem akarta azt, hogy az Ő népe elutasítsa Őt! Bár tudta Isten előre, hogy ez fog történni és történtek Jézussal rossz dolgok, mert összesúgtak a háta mögött, leköpték, kigúnyolták, megverték és ismerjük a történetet, a fizikai életét elvették, bár Ő ezt saját maga tette le, de nem erről van szó a mai napon, hanem arról, hogy ahogy Ő végigment az életén, az egy kiváló példa a mi számunkra is. Arról, hogy Ő, amikor türelmes volt, amikor várta, hogy eljőjön számára a felüdülés ideje, az órája, akkor milyen reménységgel volt abban a helyzetben.

Reménységgel tanulj meg kitartani! Ezt a címet adtam a mai üzenetnek, amely arról fog szólni, hogy ragaszkodjunk ahhoz, amiben hiszünk. Ragaszkodjunk ahhoz, amit megértettünk az Igéből és így gyümölcsöt fogunk teremni. A nehéz helyzetekben pedig tanuljunk meg kitartani, mert vannak és lesznek nehéz helyzetek. Az az Evangélium, ami arról szól és azt hirdeti, hogy onnantól kezdve, hogy kereszténnyé váltál és elfogadtad Jézust életed Urának, többé nem lesznek már nehézségeid az életben – az egy hamis evangélium. Ha nézzük Péter életét, Pál életét, a korai gyülekezet életét, akkor láthatjuk, hogy velük sem úgy történt, hogy újjászülettek és onnantól kezdve az életük fenéig tejfel volt, de mégis győztesek voltak, mégis hitben álltak. Sokan mégis hitben haltak meg. Tehát ne tévesszük össze! Jézus azt mondta, hogy e világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem

a világot. Sokan nem tudják ezt igazából helyén kezelni, mert azt gondolják, hogyha valami rossz dolog történik az életükben, akkor biztos valamit elrontottak. Akkor az biztos azért van, mert valami bűnt követtek el, mert másképpen ez nem történhetett volna meg. Azért történik valami rossz az életükben, mert Isten azt megengedte. Még egy hetet, még egy hónapot lehetne erről prédikálni, ahogy István prédikált a múlt héten, hogy nagyon sok mindent nem engedett meg Isten. Nagyon sok mindent mi engedünk meg az életünkben, hogy megtörténjen és van egy csomó dolog, ami, ha megtörténik, akkor nekünk tudnunk kell azt, hogyan álljunk hozzá és mit kezdjünk azzal a helyzettel. Pál apostol úgy bátorította és úgy szólt fiához a Krisztusban, Timóteushoz, ahogy a 2Timóteus 2,3-ban olvassuk, ahogy mi is szólhatunk így egymáshoz és bátoríthatjuk így egymást:

2Timóteus 2,3.

3. Szenvedd el velem együtt a nehézségeket, mint a Jézus Krisztus jó katonája.

Most nem hallottam egy halleluját sem, meg egy áment sem, hogy zúgna a terem. Halleluja! De jó! Szenvedd el velem a nehézségeket! Milyen evangélium ez, Attila? Hiszen az Evangélium örömhír! Arról kellene beszélned, milyen jó lesz az életem mostantól kezdve, már igazából a felhők fölött fogok járni, de legalábbis a föld felett húsz centivel lebegek. Hát erről szól a hitélet, nem? Ha hitben állok, akkor semmi rossz dolog nem történhet az életemben!

Meg kell értenünk valamit: sok baja van az igaznak - és itt nincs vége az igeversnek -, de valamennyiből kimenti az Úr. És amikor az emberek nem veszik észre azt, hogy az Úr ott van minden helyzetükben, amikor szembesülnek a nehézséggel, akkor elmegy a kedvük az élettől is időnként. Belesüppednek a keserűségbe, ami spirálszerűen húzza őket lefelé. Belesüppednek abba, hogy jaj, de milyen rossz nekem és elveszítik a reménységüket, hogy a helyzet jobb lehet, vagy, ha reménykednek is abban, hogy valamikor talán valami megváltozik, ez a remény ez nem egy bibliai értelemben vett remény, mert nem követi ezt hit. Nincs hit, ami megragadja ezt a reményt, hogy jobb lesz a helyzet, de a bibliai szóhasználattal a reménység az egy olyan jövőkép, ami az láttatja velem, másképp fogalmazok, a bibliai szóhasználatban a remény egy olyan látás a szívben, ami előrevetíti, hogy valami jó dolog fog történni velem. Amikor az embernek nincs reménysége, akkor nincs a jövőjével kapcsolatban elvárása, hogy valami jó dolog fog történni. A reménység az, hogy látsz a szívedben olyan dolgokat, amiket a fizikai szemeiddel nem látsz.

A reménység egy olyan előremutató pozitív képzelet, amely segít neked abban, hogy hittel megragadva valóságba tudd azt szólítani. A jobb napoknak a reményével kell állnod és ülnöd és feküdnöd és élnöd minden napodat, hogy jobb lesz a holnap. A mai napod is jó és jó lehet, de holnap meg még jobb és eljön majd a nap és ezt majd fel fogom olvasni az Igéből, amikor a testből kilépve pedig aztán extra jó lesz. Mert most, amíg e testben élünk szembesülünk hideggel, meleggel, éhséggel, szomjúsággal, bizonyos tünetekkel időnként, mert meg van próbálva a testünk. Most nem a megdicsőült testedben élsz. Bár némelyek annyira imádják saját maguk testét, a deltájukat, a kockás hasukat, az izmos vállukat, lábukat, hogy azt gondolják, hogy ez a test már meg van dicsőülve, olyan szép, de nem, ez a test ez még nincs megdicsőülve. Ez a test még bizonyos korlátok közé szorít minket.

De van reménységünk, hogy e testben, egészségben éljünk. Miért? Mert Jézus sebeivel meggyógyultunk és van reménység arra, hogy e test helyreáll. Ha úgy látod a jövődet, hogy az fényesebb a mainál, akkor az segít neked abban, hogy kitarts, hogy kitartásban legyél. Mert úgy érzed és úgy gondold, hogy elfáradtál, mert tart már egy hete, egy hónapja, egy éve, 10 éve az a helyzet, amiben benne vagy és ez a kitartás, ez el tud lankadni az emberben akkor, hogyha nincs az embernek reménysége és nincs előremutató elvárása. Ha reménység nélkül tűrsz valamit, akkor csak a hitetlenségnek a spiráljába süllyedsz bele, vagy süllyedünk bele. Tehát van úgy, hogy benne vagyunk egy élethelyzetben, egy kapcsolatban, egy házasságban, egy szolgálatban, egy testi állapotban, egy lelkiállapotban, valamiben és csak tűrünk, csak tűrünk és azt gondoljuk, hogy mi hitben állunk, mert tűrjük, és elviseljük azt a helyzetet, ami van.

De, ha nincs reménységed, hogy ez jobbá lesz, akkor ez egy hitetlenségben való elmélyedés! Mert a reménység azt láttatja veled, hogy jobb lesz, a helyzet megváltozik és akkor nem azért tűrsz, mert

nincs mit tennem, nem tudok rajta változtatni. Tűrök, mert nem tehetek mást. Elviselem, mert ezt osztották nekem fentről, ez az én sorsom, vagy mindenféle dolgot hoz az ember az agyában, sőt a sátán segít egy csomó mindent az ember elméjében elplántálni és gondolkozunk mindenféle rossz dolgon, hogy tűrünk, tűrünk, miközben nem reméljük azt, hogy megváltozik a helyzet. Ha reménység nélkül tűrünk, akkor csak a hitelenségben mélyülünk el. Ez nem az a türelem, amivel a Szent Szellem rendelkezik. Ugye ott van a Szellem gyümölcsei között, a Galata 5,22-ben a türelem, a béketűrés – a Károli így fordította. Tehát a türelem ott van és ez a fajta türelem, ami a Szellem gyümölcse, az nem úgy tűr, hogy egy reménytelen, kilátástalan jövőt vetít maga elé. Értitek, hogy mit akarok mondani?

Amikor az ember bizonyos helyzetekben türelmes, vagy eltűr, elvisel nehézségeket, akkor nem teheti ezt úgy, hogy nincs mit tenni, ez most már így marad, most már ebbe beleragadtam, nem tudok rajta változtatni, ezen már Isten sem tud változtatni! A bibliai türelem nem ilyen, reményteljes és nem reménytelen. A türelem remény, jövőkép és látás nélkül haszontalan. Úgy tűrni, úgy vágyakozni, úgy várakozni valamire, hogy nincs jövőkép, nincs egy elvárás, hogy valami megváltozik, az teljesen haszontalan. Mindenki tegye a szívére a kezét, nyugodtan, nem kell hangosan kimondani, amire gondolsz most, hogy te hány helyzettel vagy így, vagy voltál-e már valaha így az életben? Vagy-e most valamivel kapcsolatban ebben az állapotban? Tűrsz, tűrsz, hogy most már így élem le az életemet, így lesz az életem végéig, mert már elengedtem, ez nem fog megváltozni, ez most már így marad.

De jó, hogy nem hallom a gondolataitokat! A türelem a reményről szól, mert azt jelenti, hogy vársz valamire. Ez nem ellentétes a hittel, mert a hit nem létezik reménység nélkül. Ha nem vársz arra, hogy valami jó dolog fog történni, akkor nem tudsz hitben élni és járni. Mert a reményelt dolgok valósága a hit. Hit nem létezik reménység nélkül. Hit nem létezik elvárás nélkül. Hit nem létezik látás nélkül. Nincs olyan, hogy hiszel valamiben, de nem tudod, hogy mi fog történni. Ha nem is tudod megfogalmazni pontosan, hogy mi fog történni, de tudod, hogy valami jó dolog, mert reményteljes jövőt adott neked Isten. Valami olyan jövőt, ami szebb, ami jobb, ami teljesebb, ami bőségesebb és ez az, amire fel kell ébrednünk, amikor úgy gondoljuk, hogy van egy csomó dolog, ami el akarja venni a kedvünket az életben. Mert valóban van egy csomó dolog, ami el akarja venni a kedvünket, ez a világ bár-mennyire is gyönyörű és szép időnként, attól még bukott.

Gondolj bele azért egy kis kitérővel! Ha ez a gyönyörű természet, a teremtett világ a maga szépségében, a folyónak a halaival, az erdőnek a szépségével, a susogó levelekkel, a csiripelő madarakkal milyen megnyugtató, a mező virága milyen gyönyörű. Ha ez bukott, ha ezt a gyönyörű, teremtett világot bukottnak látjuk ebben az állapotában, akkor milyen lesz a mennyei? Gondold el, micsoda reménységünk van arra, hogy milyen szépséget fogunk majd látni odaát! Milyen gyönyörűség lesz majd odaát! Mikor most is el tudunk telni időnként azzal, hogy ilyen jó érzéseink vannak. Halleluja! Ha van valami, amire vársz, ami fényesebb. Ha van valami, amire vársz, ami jobb, akkor ez miatt él benned egy kép, ami egyre erősebbé válhat. Él benned a kép ilyenkor, hogy eljön az idő, hogy máshogy fognak állni, máshogy fognak működni, máshogy lesznek jelen a látható világban is a dolgok az életedben. Van úgy, hogy ez a reménység sok időbe telik, míg valóságba jön. Lehet, hogy hosszan kell tűrni, de a minta és az etalon maga Isten, hogy Ő hosszan tűr érettünk. Azt mondja itt Pál a római gyülekezetnek írt levelének ebben a részében:

Róma 8,18–23.

18. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.

19. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

20. Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett; nem önként, hanem azért, aki az alá vetette.

21. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a romlandóság rabságától az Isten fiainak dicsőséges szabadságára.

22. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt fohászkodik és vajúdik mind idáig.

23. Sőt, nemcsak ez, hanem maguk a Szellem zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászok magunkban, várva a fiúságot, a mi testünknek megváltását.

Halleluja! Istennek legyen hála az Ő Igéjéért! Pál minden bizonnal élvezte az újjászületésének minden áldását. Én nem gondolom, hogy ő úgy nyögött és vajúdott, mint ahogy írja, hogy „a teremtett világ nyög és vajúdik és várja az Isten fiainak megjelenését”, de egyértelműen írja a Biblia, hogy Pál vágyakozott arra, hogy teste és lelke megújuljon. Ez messze túlmutat azon, hogy milyen hétköznapi problémáink vannak az életben. Ez messze túlmutat azon, hogy azt remélem, hogy hó végén megkapom a fizetésemelést. Ez messze túlmutat azon, hogy éppen milyen konfliktusom van a fiammal, a feleségemmel, a szolgálatársammal, a gyülekezeti testvéremmel, vagy éppen a szomszédommal. Ez messze túlmutat azon, ami fizikai itt az életünkben és messzebbre mutat, de nem zárja ki mindazt, hogy ebben a testben élünk most itt. Elmond és megmutat egy alapelvet, amivel nagyon sok mindent kifejez: ez a reménység, amivel várjuk a testünk megváltását, ez előttünk van még. Jézus ugye megvásárolta számunkra a megváltást, de a lelkünk és a testünk még nem tapasztalta ezt meg teljes mértékben, csak a szellemünk. A szellemünk megtapasztalta teljes mértékben az újjászületést. A tested még nem tapasztalta meg az újjászületést, a megdicsőült test lesz majd a testnek az újjászületése – értsétek ezt jól - és a lelked megújulása is teljes mértékben akkor történik meg, amikor majd odaát leszünk. Amikor majd nem tükör által homályosan látunk, hanem színről színre.

Róma 8,24–25.

24. Mert reménység által tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert amit lát valaki, miért reményli is azt?

25. Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, kitarással várjuk.

Pál itt arról a napról ír, amikor majd megdicsőült testet és megújult lelket kapunk és ez a jövőbe mutató reménységünk. Amíg e testben élünk, nem láthatjuk ennek a reménységnek a megnyilvánulását, kézzelfogható voltát nem láthatjuk ebben a testben. Egy keresztyén testvérünket sem láttál itt közöttünk mozogni megdicsőült testben. Ezt a tanítványok Jézus Krisztussal kapcsolatban a feltámadás után láthatták, de azóta megdicsőült testben nem nagyon mozog itt közöttünk senki, ugye? A reménység az, hogy látunk valamit, amit nem láthatunk. A remény az, hogy belülről látjuk azt, amit kívülről nem láthatunk. A remény az, hogy vannak dolgok, amik nem láthatóak fizikai szemmel most, de a remény képes azt meglátni, képes azt megfogni, sőt igazából, ami már ezt megfogja, az a hit, amely azt mondja, hogy: igen, hiszem azt, hogy Jézus sebeivel meggyógyultam. Reménységem, hogy a testem helyreáll, de már most tudom, hogy ez Krisztusban az enyém és jog szerint hozzám tartozik, ezért már most a testemet gyógyultnak nevezem.

Nagyon sok mindennel kapcsolatban így működik ez. Nincsen hit reménység nélkül. Ez az a képzeleted a szívedben, amely által a szíveddel a jövő felé nézel és látsz. Ez az a szívedben, amivel a jövő felé tudsz látni és nézni. A Római levél 5. fejezetében szintén van egy gyönyörű igesor a reménységgel kapcsolatban, csak egy pár oldalt kell visszalapoznod a Bibliádban. Kedvem lenne az egész előző fejezetet is felolvasni, de erre most ugye nincs idő:

Róma 5,2–4.

2. Aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.

3. Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a nyomorúságokban is, tudván, hogy a nyomorúság kitarást eredményez,

4. A kitarás pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet,

Bontsuk ki ezt egy kicsit! Sajnos sokan vannak, akik úgy értelmezik ezeket az Igéket, hogy azt mondják, Isten hozza a megpróbáltatásokat az életünkbe azért, hogy a megpróbáltatások által megerősödjünk, hogy a jellemünk kialakuljon, hogy erőteljesebbek legyünk és, hogy pozitív eredményeket érjünk el az életben. De a megpróbáltatások nem azért vannak, mert Isten teremti őket, hanem azért, mert Isten országa és a sátn királysága ellentétben állnak ezen a földön. Amikor hitben lépünk, akkor a harc miatt valóban járhatunk jól, vagy jobban, mert megerősödünk. Amikor hittel teljesen, reményteljesen éljük az életünket a megpróbáltatás idején, amikor szembe jön velünk az

árvíz, a nehézség, a kihívás és valóban a bibliai jó szívvel, helyesen állunk hozzá ehhez a dologhoz, akkor az valóban azt eredményezheti, hogy megedződünk, erősebbek leszünk, kitartóbbak, épületebbek leszünk. A jellemünk, a karakterünk, a tapasztalatunk edződik és értsd jól, hogy jobb emberré válunk, mert erősebbek leszünk, mert megtapasztalunk dolgokat.

De automatikusan a nehézségek nem okoznak fejlődést az ember életében. Miközben azt mondják sokan, hogy a nehézségeket Isten hozza azért, hogy minket eddzen vele. Ha ez így lenne, akkor lehet, hogy elrontják az emberek? Nagyon sok embernek, kereszténynek is annyi nehézségen kellett keresztül menni az elmúlt években, évtizedekben, hogy most már olyan éretteknek kellene lenniük, hogy az szinte már a túlrejt kategória, de mégsem érettek, mert belebuktak, belefáradtak és az a nehézség, probléma elnyelte őket, kimozdította őket, a földre lökte, kiüresítette őket. Ez is a sátán terve, hogy a hitedből kiüresítsen, hogy a szilárd elhatározást, amiben vagy, megkérdőjelezze és kimozdítson téged belőle.

Vannak bizonyos démonikus hatások. Az elmén keresztül, a körülményeken keresztül hatnak ránk bizonyos dolgok és amikor az ember nem szilárdan áll, akkor ezek el tudják mozdítani a helyéről és elsüllyed. Ezért kell az életünket Jézus Krisztusra alapozni és akkor mindegy, milyen nehézség jön.

Egyik kedvenc példám, ami azért kedvenc, mert nekem ezt Isten megmutatta, nem pedig más kijelentését hallottam, hogy mindegy, hogy milyen probléma jön az ember életébe, ha az ember a sziklán áll. A hegyi beszéd utolsó momentuma ez, amikor erről beszél Jézus a Máté 7-ben jó hosszán, példázatokban beszél. Azt mondja, hogy a különbség a bolond és a bölcs ember között az, hogy az egyik, amikor hallja az Igét, engedelmeskedik, a másik pedig hallja az Igét és nem engedelmeskedik. Tehát az a különbség, hogy az egyik csinál valamit, a másik pedig nem csinál valamit. Mind a kettő hallja az Igét és mind a kettőre ugyanazok a nehézségek, ugyanazok a körülmények, akár ugyanazok a lelki fájdalmak jönnek el. Ezért van az, hogy a gyülekezetekben van, aki ezek alapján bölcsnek találhatik, valaki pedig bolondnak.

Nagyon érdekes a számomra a Bibliában, hogy nem nagyon van az ószövetségi és újszövetségi szóhasználatban a kettő között átmenet, tehát vagy az egyik kategóriába esik az ember, vagy a másikba. Kicsit olyan ez, mint amikor a Biblia a szegényekről és a gazdagokról beszél, nem beszél a középosztályról. Vagy szegénynek minősül az ember, vagy pedig gazdagnak, vagy bölcsnek találhatik az ember, vagy pedig bolondnak. Bizonyára én nem akarom az Igét semmilyen módon sem a saját szám íze szerint értelmezni, de jó, ha odafigyelünk arra, hogy magunkat megerősítve, azzal a reménységgel lépünk a holnapba és a következő hetekbe, évekbe, hogy igen, lesznek kihívások. Nem tudom, hogy mi lesz az, nem tudom, hogy min kell keresztül menni, de az Úr által képes vagyok annak ellenállni, vagy belekerülve legyőzni, megharcolni és keresztüljutni rajta, bármi is jön. Mert Jézus Krisztusban enyém az Ő erejének a teljessége. Jézus Krisztusban mindenem megvan. És már jön az ember agyában a sok gondolat, ami ezt a reménységet, ezt a jó jövőképet próbálja aláaknázni. De hát a fizetésed nem annyi! De az életkorod már előre haladt! De nincsenek segítőd! De már mennyi ember elhagyott! És mindenféle „de” meg „ha”, meg kétség, meg kérdőjel jön és próbálja ezt a pozitív, jó jövőképet a gyökereinél elvágni keserűségekkel, félelmekkel, kilátástalanság érzéssel, a körülményekre való tekintéssel. Jó, jó, igen pásztor, neked meg néhányatoknak, akik már nagyra nőttetek, ez működik.

De ez nem erről szól, hanem arról, hogy mennyire vagyunk hajlandóak megváltoztatni a gondolkodásmódunkat az Ige alapján és azt mondani minden nehézségben, minden fájdalomban, minden megpróbáltatásban, hogy én ezzel dicsekszem, mert ez kitartást hoz számomra. Nem úgy dicsekszem, hogy büszke vagyok rá, hogy rossz dolgokat csináltam és rossz gyümölcsök vannak és rossz eredményeket értem el és, de jó nekem, hogy szenvedek és kínlódom. Hanem úgy, ahogy Pál apostol. Olvasom még egyszer a Róma 5,3-at:

Róma 5,3–5.

3. Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a nyomorúságokban is, tudván, hogy a nyomorúság kitartást eredményez,

Azt mondja Pál, hogy tudom, hogy ez a nyomorúság, ez a fájdalmas dolog, ami szemben áll az Evangéliummal, amivel kapcsolatban meg kell harcolnom a hitemet, ami próbál engem lenyomni, ami próbálja a Krisztusban való megváltásom teljességét ellopni, vagy megfosztani engem a gyógyulástól, a jólétemtől, ha én ebben kitartok, szilárdan állok, akkor az kitartást eredményez a számomra, a kitartás pedig kipróbáltságot.

Kik a kipróbált emberek? Akik keresztülmentek már nehézségeken és győztesen megharcolták és azt lehet mondani rájuk, hogy igen, ők már kipróbáltak, ők már azok az emberek, akik nem olyan könnyen fuvalkodnak fel, akiknek egy-egy bátorító szótól nem fog az agyuk elszállni, mert kipróbáltak. Ők azok az emberek, akiket, ha valami kritika ér, nem fognak a kardjukba dőlni, nedvesre sírni a párnájukat éjszaka, hogy miért nem értik őket meg az emberek. Azok az emberek a kipróbáltak, akik keresztülmentek dolgokon és megharcolták és eredményeket értek el a saját életükben. Kipróbáltak.

4. A kitartás pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet,

Tehát mi az, ami kipróbáltságot hoz? A kitartás. Az, hogy kitartasz. Kitartani valamit, kicsit olyan ez, mint amikor megfeszítéd az íjat. Lőttél már valaha? Ha máskor nem, gyerekkorodban íjjal. Persze, hogy lőttél. Bodzafákból vágunk kis vesszőt, a körbálából vettünk le bálamadzagot és azt feszítettük. Persze nem volt valami nagyon fényes harci fegyver, de amikor kitart az ember valamit így, akkor azt hosszú ideig kell, hogy csinálja. Neked, hogy hallgatsz engem, csak egy órát kell kitartanod itt. A feleségemnek már húsz éve ki kell tartania mellettem. Amikor kitartásról beszélünk, az nem olyan dolog, hogy egy-két perc, egy-két nap, egy-két óra, hanem hosszú ideig tart, tehát a kipróbáltságra úgy jut el az ember, hogy hosszú ideig kitart valamiben. Hosszú ideig. Azt mondja itt az Ige, hogy a kipróbáltság reménységet ad.

5. A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, aki adatott nekünk.

Amikor mi hitben lépünk, akkor valóban amiatt a harc miatt, amit meg kell harcolnunk, jól járhatunk a végén, mert fejlődünk. Jakab értette ennek a lényegét, ezért mondta azt, hogy teljes öröme tartásatok, amikor különféle kísértésekbe estek. Tudván, hogy a hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. Nem lehet kitartóvá válni, nem lehet edzetté válni anélkül, hogy az embernek ne kelljen megharcolni dolgokat. Egyszer megkérdeztem tőletek, de vidéken máshol is, hogy ki az, aki szeretne győzedelmes életet élni? Mindenkinek fenn volt a keze. Én győzedelmes életet akarok élni! Utána megkérdeztem azt, hogy milyen eszközökkel szeretnél harcolni, hogy azokat legyőzzed? Mindenki behúzta a nyakát és néztek rám, mint most ti is, hogy, de hát én nem akarok harcolni semmivel, egyszerűen csak győzni akarok!

Győzni csak úgy lehet, ha harcolsz valamivel, vagy valami ellen. Nem hullik az öledbe az érett gyümölcs. Birtokba kell venni az örökséget és ehhez a hit harcát meg kell harcolni. Egy legyőzött ellenséggel ráadásul, aki felett érvényre kell juttatni a győzelmünket. Ahogy István mondta a múlt héten, a sátánnak nincs ereje, ravaszága van, de amikor te meglátod azt, hogy ő igazából nem erőteljes és a Szent Szellem által a mérleg nyelve átbillent a te oldaladra, hogy te bölcsőbb vagy és ravaszabb, mint ő, akkor jön a nehézség és azt fogod mondani, hogy haha, ez nem árt nekem! Amíg a világban éltünk, addig a sátán a rutinjával, a többezer éves tapasztalatával, azokkal a dolgokkal, amikkel Ádámot és Évát is, meg az utánuk következő generációkat bevitte a sűrűbe, azzal könnyedén bármelyikünket a szőnyeg alá söpör. Nem vagyunk ellenfél, mint emberek az ő számára. Esélyünk sincsen vele szemben, de amikor jön a Szent Szellem az életünkbe, az a bölcsesség, ami maga Isten, akkor a mérleg átbillen. Olyannyira, hogy sokkal erőteljesebb lesz a mi fölényünk őfölötte, mint amilyen fölénye volt neki felettünk. Érted ezt?

Ki kell használnunk a Szent Szellem lehetőségeit, bölcsességét és amikor jön a nehézség, akkor tudnod kell azt mondani, hogy ezen én győztesen keresztülmegyek. Nem tudom, hogy hogyan, miként, az apró részleteket nem ismerem, egy csomó mindent nem tudunk előre és nem tudjuk megfogalmazni, hogy hogyan lesz majd a jövőben az a szép dolog, ami megtörténik, de biztos, hogy így ebben az elnyomott állapotban nem maradok! Ebbe a betegségbe én nem fogok belepusztulni! Eb-

ben a szegénységben én nem fogok éhen halni! Biztos, hogy Istennek gondja van rám! Én hiszem ezt még akkor is, ha meg kell hálnom érte, még akkor is ezt hiszem!

Így álltak hozzá a tanítványok, hogy még az életük sem volt drága a számukra. Pál apostol ezt így szó szerint mondja, hogy a szolgálat, amit Őbenne élek és az élet, amely el van rejtve a Krisztusban, még az életem sem drága. Egy dolgot akarok, hogy nekem ne legyen igazságom önmagamban, hanem az Őbenne való hit által legyen megigazulásom és igazságom. Ez a különbség a hívő és a tanítvány között többek között, hogy a hívő ember éli az életét vallásos módon sokszor úgy, hogy hisz Isten létezésében, de nem hajlandó letenni az életét. A tanítványnak az egyik elsődleges, legfontosabb tulajdonsága az, hogy az ént, a saját életét leteszi. Nem azt követi, amit ő akar csinálni, hanem azt, amit Isten. Így lehet az ember tanítvány és így tapasztalhat meg az ember egyre többet Isten természetfeletti erejéből és még többet és még többet és még többet. Ehhez kell egy hajlandóság és kell egy engedelmisség.

Máris ott vagyunk a Jeremiás 1-ben olvasott Igénél, amely azt mondja, ha hajlandóak és engedelmesek lesztek, e földnek javaival éltek. Nem elég csupán engedelmeskedni a betűnek, kell hozzá a szív és nem elég, ha az embernek jó szíve van, kell hozzá az engedelmisség. Ez a kettő párban van, összekapcsolódik. E föld javaival éltek. Ez egy kijelentés volt Jeremiás számára. A problémák, a nehézségek, a nyomorúságok, önmagukban nem hoznak tökéletességet az ember életében, de ha jól állunk hozzá, akkor az a hegy, ami előttünk áll, vagy a hegy, amely utunkban áll, egy lehetőséget kínál arra, hogy felmászva rá nagyon szép legyen a kilátás.

Tehát sokféleképpen hozzá lehet állni az élethez és ez a hozzáállás meghatározza a keresztyén életünk irányát. Ez a hozzáállás meghatározza a hitünket. Ez a hozzáállás meghatározza a reménységünket, a látásunkat. Az állandó panaszkodás és a saját sebeink nyalogatása nem segít nekünk. Az önsajnálataz egy olyan mély verem, amiből nagyon nehéz kikecmeregni. Nem szabadna megengednünk magunknak. Van úgy, hogy sajnálatra méltóak vagyunk és van úgy, hogy azt mondanák kívülről, hogy jaj, te szegény, mi történt veled, vagy milyen helyzetben vagy? És lehet, hogy kívülről így látszik, de nem szabad benne maradnunk ebben a tudatállapotban, ebben az érzelmi állapotban. Keresztül kell jutnunk ezen.

Lehet, hogy most nem tudsz minden gyermekednek különálló családi házat venni és lehet, hogy fájdalmak vannak a testedben és lehet, hogy a gyermeked nem azon az úton jár, amelyen szeretnéd, hogy járjon, mindenki helyettesítse be a saját életébe azokat a nehézségeket, amelyekkel szembesül, de van és legyen reménységed, hogy a helyzet megváltozhat! Minden dolog, ami ki van téve ebben a világban a változásnak, az megváltozik! Minden látható dolog azért is látható, mert ki van téve a változásnak és meg is változik. Egyedül a láthatatlan dolgok azok, amik örökkévalók, az isteni szellemi dolgok az örökkévalók, abban van a hitünk és abban van a reménységünk, hogy az alapján változnak meg a fizikai dolgok. Ha valamit látsz, ha valamit érzel, az megváltoztatható! Az nincs bebetonozva. Az nem úgy van elrendelve, hogy onnantól kezdve már nem lehet jobbra tenni, vagy megújítani. Isten képes rá! Ne mi legyünk az akadályok ennek! A sátán nem akadály. Ne gondold azt, hogy milyen erős és milyen nagy köveket gördítettél elém és bevitt a csapdájába! Lehet, hogy bevitt a csapdájába, de ne gondold azt, hogy ott kell abban maradnod. Van szabadulás!

2Timótheus 3,16–17.

16. A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre,

17. Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Tehát azt mondja, hogy tökéletes legyen az Isten embere, felnövekedett legyen az Isten embere. Azt mondja itt az Ige, hogy a nehézségek tesznek téged felnövekedetté és éretté? Nem. Azt mondja itt, hogy az Ige az, ami éretté tud tenni és fel tud növelni téged.

A teljes Írás Istentől ihletett, amely hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes, hogy felnövekedett legyen az Isten embere. Az Igét nem kell problémákkal kiegyensúlyozni, hogy elvégezze a munkát benned. Az Ige elegendő erre. Mondjál rá áment!

Mégis vannak nehézségek, mégis vannak problémák, azt írja az Ige, hogy az segít nekünk abban, hogy érettek legyünk, hogy kitartóak legyünk. Pál apostol azt mondja, hogy dicsekedem ezekkel a problémákkal. Micsoda jó segítség, ez a hab a tortán, hogy vannak nehézségek! Nem azt mondja, hogy, hú de jó, hogy ellenállnak nekem Jeruzsálemben, vagy a Földközi-tenger bármely pontján, de jó, hogy üldöznek, de jó, hogy megvernek, de jó, hogy hazugságokat terjesztenek rólam! De ha azt gondoljuk, hogy minden problémánknak alá kell vetnünk magunkat, mert az Istentől van és minden nehézséget el kell szenvednünk úgy, hogy nem tudunk mit tenni ellene, akkor valójában sokszor magának a sátánnak vetjük alá magunkat. Van egy csomó nehézség, amit nem kell elfogadni, hogy jelen van az életünkben. Szabadulni kell tőle, ellenállni kell neki. Ellen kell állni neki! Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek. Ellenállni nem úgy kell, hogy az ember ül és siránkozik, hanem úgy, hogy azt mondja: Mit képzelsz te? Hogy van bőr a képeden idejönni Krisztus felkentjéhez? Ebben a testben nincs jogod jelen lenni! És lehet haragra gerjedned! Bátorítalak, hogy haragudjál. Haragudj a fájdalomra, utáld meg! Nem kell hozzászokni, nem kell elviselni, gyűlöld! Mert ez az a gyűlölet, ami arra készítette Istent, hogy az Ő szeretete megnyilvánuljon irányunkban, mert gyűlölte a betegséget és gyűlölte azt az állapotot, amit a sátán okozott az emberben és gyűlölte azt, hogy az Ő szeretett teremtménye szenved és kínlódik és bűnben van. Ki nem állhatta és arra mozdította ez Őt, hogy az egyszülött Fiát föláldozza azért, hogy ez megváltozzon, az Ő szeretetéből.

Isteni fajta gyűlölet nélkül nincs isteni fajta szeretet. Nem egymást kell gyűlölnünk, nem a másik embert, de vannak helyzetek, amiket nem kell elfogadni. Az, hogy vannak éhezők, hogy vannak szenvedők körülöttünk, hogy vannak emberek, akik gonoszul viselkednek, nem kell ezt elfogadni, hogy jaj de jó, hát nem lehet ellene mit tenni! Az embert szeressük! Sőt, úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeretett minket, hogy önmagát áldozta fel áldozatul értünk! Ha a sátán rá tud venni minket erre a fordított gondolkozásra, hogy az Isten hozza a nehézséget meg a problémát, hogy ez által minket neveljen, jobba tegyen, akkor elkapott minket és bezárt egy csapdába.

Nem Isten hozza a nehézségeket. Nem Isten hozza a problémákat az életünkbe. Pál egyszerűen csak örült, hogy használhatja a türelmét és megerősítheti önmagát. A kitartásra azt mondjuk itt az Igében, hogy kipróbáltságot eredményez. A kitartásunk, hogy kitartunk hosszú ideig egy-egy helyzetben, ez bizonyosságot hoz elő. Eltudjuk mondani azt egymásnak és tudjuk egymás hitét életben tartani, fel-emelni, bátorítani egymást, hogy figyelj, én ebben a helyzetben benne voltam, amiben te, kitartottam, tartsál ki te is! Van egy jó bizonyosságom, nézd meg! Az én életem már megváltozott, a tied is meg tud változni. Én is keresztülmentem ezen, értem és tudom, hogy milyen helyzetben vagy. Együttérzek veled. Ha mi ezt képesek vagyunk megtenni szeretetteljesen egymás felé, akkor gondold bele, hogy maga Jézus, aki mindenben megkísértetett – írja a Zsidókhoz írt levél –, hogyne tudna velünk együtt érezni minden helyzetben. Mi mind örülhetünk a problémák közepette is. Nem annak, hogy van problémánk, nem annak, hogy vannak nehézségeink, hanem annak, hogy tudjuk, bármit is tesz az ördög, mi vagyunk a győztesek. Bármit is tesz, bármit is látunk, bárhogy is alakulnak a körülmények, mi vagyunk a győztesek.

A türelem itt nem egy passzív, hanem egy aktív dolog, tulajdonképpen olyan hit, ami hosszú ideig kitart. Ezt elmondom még egyszer: a türelem egy olyan aktív hit, amely hosszú ideig kitart. Hosszú, hosszú, hosszú ideig kitart. A türelem mellékterméke a remény, mert amikor türelmes vagy, jól vagy türelmes, akkor ezzel az is együtt jár, hogy van jövőbe mutató reménységed. Ez a kettő mindenképpen együtt jár. Ha a reménységed megalapozott, akkor semmilyen akadály, vagy idő nem tarthat vissza a kitartástól. Ezt elmondom még egyszer. Ha a reménységed megalapozott és abban van reménységed, amit Isten Igéje mondott, tehát, ha a reménységed nem légből kapott, az elvárásod nem egy emberi dolog, ha az elvárásod és a reménységed nem egy fantázia szüleménye, hogy valami jó fog történni, vagy nem egy önző kívánság, hanem egy megalapozott dolog, akkor az idő nem tarthat vissza téged abban, hogy hosszú ideig türelmes legyél. Akkor nincs kérdés, hogy mennyi ideig kell türelmesnek lenned.

Azok, akik azt mondják, hogy türelmesen várnak Istenre, de elvetették a látásukat és a reményüket és nem igazán van jövőképük, azok becsapottak. Amikor elhangzik az Ige, amikor elhangzik

Isten írott beszéde, akkor jön a remény, hogy valami jobb lehet. Ezt megláthatjuk rengeteg helyen a Bibliában, például a gyógyulások történeténél. Az az asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett, nem reménykedett abban, hogy ő meggyógyul? Dehogynem! Mert azt mondta, ha csak ruhája szegélyét érintem is, meggyógyulok. Ezzel gyakorlatilag kijelentette a hitét és ez a reménység és a hite oly mértékben együtt mozdult, hogy megtörtént az, hogy felszabadította Isten erejét.

Bartimeus, amikor hallott Jézusról, hogy jön át Jerikón és ott fog elmenni, akkor miért kiabált? Miért kiáltotta azt, hogy Dávidnak fia, könyörülj rajtam? Nem volt benne reménység, hogy Jézus meghallgatja? Vagy úgy gondolta, hogy hiába kiabálok, úgysem hallgat meg? Milyen reménysége volt? Mit gondolt ő a jövőről? Mit gondolt a holnapról? Mit gondolt a következő percről? Mikor csitították, ő annál inkább kifejezte a reménységét, hogy Dávid fia, könyörülj rajtam, annál inkább kiabált. Jézus ezt meghallotta és azt mondta, hogy hozzátok őt ide hozzám, engedjétek ide! Bartimeus erre ledobta a ruháját. Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? – kérdezte Jézus. Azt, hogy lásak. És megjött a szeme világa. A te hited megtartott téged – elhangzik ott.

Az, hogy remélünk dolgokat, egy jó dolog. Önmagában jó dolog, viszont el tudjuk téveszteni, ha nem ragadjuk meg azt a reménységet, hogy bizony ez velem megtörténik. Mert rengeteg ember van, aki reménykedik a szebb jövőben, meg a jobb dolgokban, de nem párosítja azt hittel. A remény csak tolódik, csak tolódik, olyannyira tolódik, hogy olyan régóta reménykedik valamiben, igazából esély sincs rá, hogy történjen valami kézzelfogható. Telik az idő és a megnyilvánulás nem jött valóságba, de a türelem, amely egy hosszan tartó hit, képes a dolgot valóságba hozni. Amikor reménnyel nézünk a holnapba, hogy meg tudom majd engedni magamnak azt, hogy a gyermekemnek vegyek egy lakást, meg tudom engedni magamnak, hogy ne albérletben lakjak, hanem saját tulajdonú lakásban, meg tudom majd engedni magamnak, előrevetítve az életemben, bár nem tudom hogyan, de reményemet kifejezem abban, hogy le tudom cserélni az autót. Reményemet tudom kifejezni abban, hogy minden széken ül majd valaki. Ha az embernek vannak látásai és reménységei, akkor azt tudja mondani, hogy igen, én ezt meg tudom ragadni. Ezt én megragadom, és nem engedem el, és hosszan kitartok abban, míg ezt meglátom, mert hiszem, hogy ez az enyém a Jézus Krisztusban!

Nem tudom, hogyan lehetne még a reménységet és a hitet így összekapcsolni, hogy értsük és lássuk, hogy nem kell elvetni egyiket sem a másik kárára, mert sokszor elhangzott, hogy mi nem reménykedünk, mi hiszünk, de nincs hit reménység nélkül! Mert a hit a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Meggyőződtem arról, hogy az az enyém, nem csak remélem, hogy jaj, de jó lenne, ha valami történe! Rengeteg világi ember is reménykedik így, hogy jaj, csak megváltozna a szélirány! Más politikai szelek fújnak, más gazdasági helyzet lesz, más ez, más az és más amaz. Reménykednek és reménykednek, de nincs benne hit, mert nem ragadják meg, de ahogy az idő telik és te helyesen állsz a hitben, türelmesen, akkor megnyilvánul az, ami felé kiárasztottad a látásodat. A Róma 5,4-et olvasom még egyszer:

Róma 5,4.

4. A kitartás pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet.

Ez azt mondja, hogy a harcok megnyerése után kialakul az az eredmény, amit kipróbált jellemnek nevezünk, de a remény önmagában, különállóan nem hoz győzelmet. Mert sok ember remélt már dolgokat, mégsem valósította meg azokat, mert nem léptek rá a hit útjára. A hit azonban csak azt hozza valóságba, amit az ember remél. Ha nem remélsz semmit, akkor nincs mit valóságba hoznia a hitednek. A remény egy olyan vágyakozás, ami magabiztos várakozással társul. Egy magabiztos várakozás.

El tudom mondani saját magamról és sajnos sokszor rólatok is, hogy hitben álltok-e bizonyos dolgokkal kapcsolatban, vagy nem, amikor beszélgetünk. Hogy van-e reményteljes, magabiztos várakozás azzal kapcsolatban, amivel kapcsolatban hitben állsz. Hogy a gyermeked megtér, hogy a férjed, feleséged, szolgálatod, vagy bármi előremozdul, vagy a tested állapota javul. Mert a remény egy olyan vágyakozás, ami magabiztos várakozással társul. Egy magabiztos várakozás. Amikor az ember hittel imádkozik, akkor utána magabiztosan kell állnia, hogy a hite és az imádsága meghallgattatott, és az úgy van, ahogy Isten mondta, ahogy ígérte és, ahogy az Ige azt kijelenti. Tehát, ha imádkoztam a gyermekem élete felett, hogy ő az Úr útjait fogja járni és megtér, akkor már nem

aggódok minden nap, meg minden héten amiatt, mert nem ezt látom. Az nem lenne egy magabiztos dolog. Akkor bizonytalan vagyok, hogy vajon Isten meghallgatta, mert nem azt látom.

A magabiztosság egy biztos jele lehet a hitnek. Nem az elbizakodottságról beszélek, hanem arról a magabiztosságról, hogy tudod, hogy ismered Istent, hogy Ő mit mondott, mit csinált, mit jelentett ki. Ha Ő azt mondta az Igében és én azt tettem, amit Ő kért tőlem, akkor magabiztosan, türelmesen megvárom, amíg az beteljesedik. Ennyi és mindegy, hogy mi az, amit látok. Érted a különbséget? A remény az által jön, hogy meglátjuk és meghalljuk Isten beszédét. A Róma 15,4-ben van egy olyan igever, amit nagyon sokszor hallottál, de nagyon sokszor csak az elejét értelmeztük úgy, ahogy mi azt gondoltuk, vagy akartuk, pedig a második fele nagyon beszédes.

Róma 15,4.

4. Mert amelyek régen megírtak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy állhatatosság által és az Írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.

Az Ószövetségben leírtakról beszél itt Pál. Azért írtak meg az ószövetségi dolgok, azért van az Írás, hogy kitartás és állhatatosság által nekünk reménységünk legyen. Ahogy látjuk, hogy az ószövetségben évezredekkel ezelőtt is Isten megsegítette az Ő népét, megsegítette azokat, akik hittetl szölkak hozzá, legyen nekünk is reménységünk, hogy minket is megsegít. Minket sem hagy az útszélén, a parlagon. Reménységed legyen! Ó, én nem reménykedni akarok, én hitben akarok élni! Helyes! De a hit csak a reménységet tudja valóságba szólítani. A reménység pedig egy jó jövőképet, egy jó dolgot vetít neked előre. Visszalapozunk a Róma 5-re, ahol az 5-ös verset olvasom:

Róma 5,5–10.

5. A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, aki adatott nekünk.

Kitöltetett a mi szívünkbe Istennek szerelme. Azt mondja a Galata 5,6-ban, hogy a hit szeretet által munkálkodik. Itt meg azt olvassuk és lehet, hogy így még nem értelmezted sohasem, hogy a reménység is szeretet által munkálkodik. Azáltal a szeretet által, hogy tudod, ismered, hogy szeretve vagy. Ha nem tudod, ha nem ismered azt, hogy te mennyire szeretve vagy Istentől, akkor a reménységed fakó lesz. Nem lesz magabiztos, hanem bizonytalan lesz. Isten irántunk való nagy szeretete, Isten hozzánk való nagy szeretete a hitünk és a reménységünk ösztönzője. Isten szeretete a reménységünk mozgatórugója, a hajtóereje. A reménységünk motivációja az, hogy ismerjük és tudjuk, hogy Ő szeret minket. Mindennap gondolkodni, megvallani, kijelenteni, elmélkedni kellene ezen, hogy Isten szeret engem. Amikor az ember erről megértést kap, egy csomó félelem, egy csomó kilátástalan érzés, egy csomó rossz dolog elrepül az ember életéből. Azok a lelki terhek, azok a problémák, amik évekig, évtizedekig nyomasztottak, egy pillanat alatt eltűnnek az életedből, ha megérted, hogy Istentől szeretve vagy.

Arra lettünk teremtve, hogy ezt a szeretetet egymás felé kimutassuk magunkon keresztül. Ebben nem vagyunk olyan jók, mint amilyen jó ebben Isten, van ebben még mit gyakorolni. De az, hogy szeretve vagyok, ez a tudat, ez az ismeret, ennek a megtapasztalása nem egy fizikai megtapasztalás, nem egy érzelmi megtapasztalás, hanem egy hitbéli dolog, hogy azt mondta Isten és én ezt elhiszem neki, hogy szeretve vagyok. Nem kell ezt éreznem. Én úgy döntöttem, hogy ezt elfogadom, úgy döntöttem, hogy ezt elhiszem és bizony, ha én így döntök, ha te így döntesz, érezni is fogod utána, de nem fordítva működik, hogy először érzem és akkor majd elhiszem, hogy valóban szeretsz engem, Istenem. Nem! Ő valóban szeret téged és utána megérezed újra és újra.

Csak az által lehet teljesen beteljesedni az ember életében, ha az ember ezt a szeretetet megismeri. Mindenféle teljességre várnak az emberek az életben, várják ezt a pénztől, a jó munkahelytől, a házastárstól, a gyermeküktől, minden más külső dologtól várják, hogy beteljesedett életük legyen, de azt mondja az Efézus 3,19-ben, hogy Isten szeretetének megismerése az, amely azt eredményezi, hogy beteljesedett életet élhetünk. Pál apostol ezt imádkozta az efézusi gyülekezetért, hogy megismerjétek ezt a szeretetet, hogy milyen mély, milyen magas, milyen széles, milyen hosszú Isten hozzánk való szerelme. Ha ez megvan, hogy szeretve vagyok és Ő jót akar nekem, mint egy jó apa a rossz gyermekének, vagy jó apa az Ő jó gyermekének, szeretett gyermekének, akkor nekem lehet

reménységem afelől, hogy jó dolgokat tervezett, jó ajándékokat adott és jó dolgokat akar az életben. Bizony! Olvasom tovább itt a 6-os verstől. Gyönyörűek ezek az igeversek!

6. Mert Krisztus, mikor még erőtleneke voltunk, a maga idejében meghalt az istentelenekért.

7. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki.

8. Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.

9. Minekutána azért most megigazultunk az Ő vére által, sokkal inkább megmenekülünk a haragtól Őáltala.

10. Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az Ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az Ő élete által, miután megbékéltünk vele.

Ez Isten túláradó szerelme! Ez Isten túláradó szeretete! Ez Ő maga! Semmi máshoz nem fogható! Nincs semmi és senki, aki ezt felül tudná múlni. Ennek a szeretetnek a megismeréséről mondja, hogy ez nem szégyenít meg sosem. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe. A reménység soha nem szégyenít meg, ha reményteljes vagy, ha tudod és hiszed azt, hogy Isten szeret téged, akkor soha nem fogsz megszégyenülni. Azaz, Isten soha nem fog se kudarcot vallani, se elfordulni tőled, se meghazudtolni önmagát, semmilyen módon nem fogja a károdat okozni, mert szeret. Nem tud mást tenni veled, mint, hogy szeret.

Azonban, itt a végére, hogy szép legyen a lezárás, egy pár mondatot muszáj beszélni a hamis reménységről is. Mert van hamis reménység, ami nem Isten Igéjén alapszik és nem Isten szeretetén nyugszik. Ez az a reménység, ami beteggé tudja tenni az embert, amikor az ember abban reménykedik, amit saját maga gondolt ki, amit a társadalom, vagy a kultúra, vagy a saját érzelmei vetítenek eléje. Az a reménység, ami, ha nem teljeseedik be, hanem csak halogatva van, beteggé tesz téged. Erről beszél a Példabeszédek 13,12-ben, hogy a halogatott reménység beteggé teszi a szívet. Hogy reménykedsz dolgokban, amiket Isten nem mondott, amiket Isten nem ígért, de te annyira vágysz a fehér Mercedesre fekete bőrüléssel, de te annyira reméled azt, hogy az az illető majd beléd fog szeretni és majd ő lesz a te férjed, vagy a feleséged és annyira reméled, milyen nagy forgalmú vállalkozásod, céged lesz. Annyira remélsz bizonyos dolgokat, amiket magad elé kivetítesz, mert annyira vágyakozol utána. Annyira reméled, hogy az az illető meg fog változni és így, mivelhogy ezt nem Isten mondta, nem Isten Igéjén alapszik, ezért az megbetegíthet téged.

Egy csomó ember kapott hamis, rossz próféciaát, ami szépnek tűnt, de nem Isten mondta. Várták, hogy mikor teljeseedik be. Várták, várták, nem teljeseedett be és belebetegedtek, behaltak. Ha valóban Isten mondja, akkor sem biztos, hogy beteljeseedik az, amit Ő mondott az életedben. Nincs eleve elrendelve a te utad úgy, hogy neked nem kell semmit sem tenned és minden úgy történik, ahogy Isten akarja. Egy csomó dolog egy csomó ember életében nem teljeseedik be Isten tökéletes akarata. Ez nem automatikus, mert a mi válaszreakciónk, hogy azt megragadjuk hitttel, a mi feladatunk, a mi részünk, de van egy csomó dolog, ami az embert beteggé tudja tenni. Így fogalmaz a Példabeszédek, hogy ez azért lehetséges, mert a reményünk nem Isten Igéjén van. Nem Isten Igéjében. Meg kell győződnünk arról, hogy a reménységünk Istentől származik és Istentől az realitás.

Lehet hinni kilencvenévesen is abban, hogy gyermeket fogsz szülni, de ha Isten neked nem mondta ugyanúgy, ahogy Sárának mondta, akkor reménykedhetsz benne. Tehát az embernek a bibliai realitás talaján kell állni. Sokszor túlmutat az emberi realitáson persze, sőt, szinte mindig túlmutat rajta, de ellenkező esetben beteggé tesszük magunkat. A hamis remények soha nem valósulnak meg.

Egy-két nagyon érdekes példát tudnék hozni, hogy az elmúlt években, évtizedekben bizonyos emberek miben, mikben reménykedtek. Hitelt vettek fel reménykedve abban, hogy nem kell visszafizetniük, mert jön az elragadtatás. Mosolygunk ezen, de ez egy tragédia, nem? Vannak férfiak, nők, akik reménykednek abban, hogy az a nő férfi, vagy férjes asszony majd el fog válni és majd az ő párjuk lesz. Ebbe helyezték a hitüket, ez tragédia! Isten soha nem mondta nekik ezt. Tragédia, hogy valaki így gondolkodik, remélve, hogy ez majd be fog következni. Amiben reménykedhetünk, az Isten Igéjéből kell nyilvánvalónak lennie és egyértelműen bizonyíthatónak az Igéből.

Sok ember keseredett meg attól, hogy olyan dolgokra vártak, amire nem volt ígéretük Istentől, olyan dolgokra, ami nem volt realitás. Azért, hogy ne ilyen fájdalmas gondolatmenettel zárjam a mai tanítást, még két Igét felolvasok és utána elengedlek benneteket. Mert van két igevers, több is, de itt a Példabeszédekben a 10,28 például, ahol a remény és a várakozás szavak felváltva vannak használva. Figyelj nagyon jól:

Példabeszédek 10,28.

28. Az igazaknak reménysége öröm; az istenteleneknek várakozása pedig elvész.

Tehát a reménység és a várakozás két nagyon hasonló szinoním kifejezés ebben az értelemben, hogy az igazak reménysége öröm. Tehát amikor te, mint igaz ember reménykedsz, akkor örömben vagy. Az istentelenek reménysége, meg várakozása elvész. Ha lapozol a 11,7-ben mondja azt:

Példabeszédek 11,7.

7. Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész.

Amikor mi meghalunk, mármint a testben, a mi reménységünk nemhogy elvész, hanem valóságba jön, megdicsőült testben, megdicsőült lélekben, túlaradó szeretetben, olyanban, amit most csak elképzelni tudunk, amiről csak álmodni tudunk. Úgyhogy reményteltjes módon tanulj meg várakozni, és kitartani! Ez az üzenet ma a számotokra. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com